

датъ. Казахъ на министра: „Оставихъ стара майка, жена, дѣца, безъ кора хлѣбъ, пакъ и азъ тукъ гладувамъ като... Смильте се надъ мене. Разбирате ли отъ нѣмотия?...“

— Я разбиратъ, я не! го прѣсѣче пакъ едно Черното и цвѣкна съ уста на земята.

— „Христиани ли сте?“ ...

— Не, по-лоши и отъ турцитѣ! добави пакъ Черното.

— „Прѣчърнѣло ми е вече прѣдъ очитѣ, на права Бога да тегля! Ей-дотукъ ми е дошло. Отчаянъ човѣкъ всичко направи!“ ... На туй отгорѣ министрътъ се ядоса, извика слугитѣ и ме изтласкаха чакъ на пѣтя...

— Кога ти е толкова причернѣло, вземи една сламка, та се рѣгни въ сърдцето, се обади трети пѣтъ Черното.

— Значи, запушилъ си си вече капията! възрази Караормановъ.

Черното извади единъ опозиционенъ вѣстникъ взетъ отъ печатницата, и почна да чете.

Бай Милю запита:

— Е, Черно, какви вереси има? още много ли ще държатъ властѣта днешнитѣ резилъ управници? ...

— Не хули твоитѣ приятели! Устата на такива като тебе кученца, които невинно само джавкатъ, лесно се запушватъ съ една врабчешко ребро. Ти си еднакво безполезенъ и за твоитѣ, и за нашитѣ, но, нали искашъ? ще ти кажа: снощи бѣхъ у господинъ Филиповъ.

— Снощи, защото денъ го е срамъ да те срѣщне на улицата и да те поздрави, камоли да те приеме въжщи. Прѣзъ заднитѣ ли врата минавашъ? Гледай да не откраднешъ нѣкое пардесю или нѣкои обуца! — го прѣсѣче Караормановъ.

— Караорманъ! Знаешъ повече отъ баща ми! Ти мълчи! ... Човѣкъ си убилъ! Кой знае и твоята глава кой бостанъ ще краси! избухна Черното и продължи, като изгледа наоколо си: Снощи бѣхъ у г. Филиповъ. Каза ми: „Сигурно, тукъ, най-много до 30—40 дена ще се сгромолясатъ позорно и завѣчно умразнитѣ за народа фондофди, блюдолизци, лакеи! ... Двама министри